

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 125/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok uniewinniający Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)roku w sprawie o sygn. akt (...);			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońcy			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

	1.		*****	*****	*****
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		*****	*****	*****	
0.12. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
		*****	*****		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		*****	*****
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. Na podstawie art. 427 § 1 i § 2 KPK oraz art. 438 pkt 2 KPK zarzut obrazy przepisów postępowania: a. „art. 5 § 2 KPK poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu dla rozstrzygnięcia o braku winy oskarżonego, w sytuacji gdy występujące w sprawie wątpliwości co do stanu i okresu niewypłacalności „A (...)” sp. z o.o. (KRS (...)) dają się usunąć w oparciu o dowody znajdujące się w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny	

aktach
Krajowego
Rejestru
Sądowego (KRS)
ww. Spółki oraz
inne dowody
złożone do akt
sprawy, zgodnie
z wnioskami
złożonymi przez
pełnomocnika
subsidiarnego
oskarżyciela
posiłkowego w
dniach: 22.10.19
(w
subsidiarnym
akcie
oskarżenia,
zwłaszcza k. 8),
11.01.20 (k. 53 i
n.), 08.01.21 (k.
143 i n.) oraz
16.12.21 (k. 211 i
n.).

Sąd I instancji
błędnie wywiódł,
że w opiniach
biegłych
wystąpiły
sprzeczności
(por. też zarzuty
poniżej) oraz, że
rzekome
wystąpienie tych
sprzeczności jest
równoznaczne z
istnieniem
przesłanek
zastosowania
art. 5 § 2
KPK, to jest z
występowaniem
niedających się
usunąć
wątpliwości,
które powinny
być
rozstrzygnięte

niezasadny

na korzyść
oskarżonego.

Zastosowanie
art. 5 § 2 KPK
powinno zawsze
następować z
uwzględnieniem
zasady prawdy
materialnej
wyrażonej art. 2
§ 2 KPK. Co
do reguły art.
5 § 2 KPK
nie powinien być
powoływany dla
rozstrzygnięcia o
niewinności
oskarżonego,
gdy występujące
w sprawie
wątpliwości dają
się usunąć w
oparciu o
zaoferowane
przez stronę
dowody.

Por. M. K.
[w:] Kodeks
postępowania
karnego. T. K.
aktualizowany,
red. D. Świecki,
LEX/el. 2022,
art. 5

Na rozprawie w
dniu 24.02.22
Sąd I instancji
oddalił w trybie
art. 170 § 1 pkt
5 KPK wniosek
dowodowy
subsidiarnego
oskarżyciela
posiłkowego o
powołanie
innego biegłego
dla

przeanalizowania
dostępnych w
KRS
sprawozdań
finansowych
celem
stwierdzenia czy
„A (...)” sp. z o.o.
(KRS (...)) była
niewypłacalna,
gdy oskarżony
został powołany
jako członek jej
Zarządu.

Por. protokół
rozprawy w dniu
(...), str. 4

Dowód ten
zmierzał do
usunięcia
wątpliwości co
do stanu
niewypłacalności
„A (...)” sp.
z o.o. (...)”
tego wniosku o
przeprowadzenie
ww. dowodu
doprowadziło do
„sztucznego”
wytworzenia
podstaw
stosowania art. 5
§ 2 KPK;”

b. „art. 2 § 2
KPK, albowiem
oddalenie
wniosku
dowodowego, o
którym mowa w
punkcie
poprzedzającym
uniemożliwiło
dokonanie
ustaleń
faktycznych na
podstawie

dostępnych w KRS sprawozdań finansowych, których analiza mogła doprowadzić do potwierdzenia stanu upadłości bilansowej „ A (...)” sp. z o.o. w okresie, którego dotyczył wnioskowany dowód.

Ustalenie ww. stanu Spółki równoznacznie potwierdziłoby istnienie bezwzględnej podstawy do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, który oskarżony R. K. powinien był złożyć niezwłocznie po objęciu funkcji Prezesa Zarządu „ A (...)” sp. z o.o. w dniu (...) i którego do dnia apelacji skutecznie nie złożył;”

c. „art. 170 § 1 pkt 5 KPC w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i 3 KPK na skutek oddalenia wniosku dowodowego subsydiarnego oskarżyciela posiłkowego na

rozprawie w
dniu(...) o
powołanie
innego biegłego
celem
stwierdzenia czy
„ A (...)” sp.
z o.o. była
niewypłacalna,
jako „oczywiście
zmierającego
do przedłużenia
postępowania”.

Por. protokół
rozprawy w dniu
(...), str. 4 - 5

W konsekwencji
oddalenia ww.
wniosku
dowodowego
naruszone
zostały art. 2 §
1 pkt 1 i 3 KPK,
według których
postępowanie
karne powinno
doprowadzić do
wykrycia
sprawcy
przestępstwa i
pociągnięcia go
do
odpowiedzialności
karnej oraz do
uwzględnienia
prawie
chronionych
interesów
pokrzywdzonego.

W dniu złożenia
niniejszej
apelacji,
oskarżony K.
nadal pozostaje
Prezesem
Zarządu „ A
(...)” sp. z o.o.

(KRS (...))
odpowiedzialnym
za złożenie
wniosku o
upadłość, a
Spółka nadal
nie uregulowała
swoich
zobowiązań.
Stan powstały
na skutek
zaniedbań
dowodowych i
błędów w
ustaleniach
faktycznych w
postępowaniu
(...) jest taki, że
zostało
popelnione
przestępstwo, a
sprawcy nie
skazano.”.

2. W trybie art.
427 § 1 i § 2
KPK oraz art.
438 pkt 3 KPK
zarzut błędu
„w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku, które
miały wpływ na
treść orzeczenia,
polegający na
ustaleniu, że w
opiniach
biegłych
wystąpiły
sprzeczności.

Por. zaskarżony
wyrok,
uzasadnienie,
str. 13, wers 18. i
n.

W materiale dowodowym sprawy znajdują się następujące opinie biegłych:

a. sporządzone na etapie postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej P. - (...) w P. (...) (...).(...):

i. opinia mgr E. H. z (...) (k. 921 - 925 akt postępowania przygotowawczego; dalej również jako: app)

- na podstawie postanowienia Prokuratora z (...)

(k. 919 - 920 app),

ii. opinia uzupełniająca M. S. z (...)

(koperta na k. 996 app) - na podstawie postanowienia Prokuratora z(...) (k. 1035 - 1036 app);

b. powstałe na etapie sądowego postępowania karnego SO Poznań (...):

i. opinia
uzupełniająca
ustna mgr E. H.

na rozprawie w
dniu (...) (k.
139 - 141) -
na podstawie
postanowienia
Sądu z (...) (k.
133, punkt 2.),

ii. opinia
uzupełniająca
ustna mgr E. H.

na rozprawie w
dniu (...) (k.
161v - 162v)
- na podstawie
postanowienia
Sądu z (...) (k.
133, punkt 2.).

Złożone do akt
przez Prezesa
Zarządu (...)
Sp. z o.o. pismo
z (...) r. (brak
oznaczenia daty
dziennej, k. 199
- 202; dalej
również jako:
pismo (...))
zatytułowane:
„Udzielenie
odpowiedzi na
pytanie Sądu
Okręgowego w
P. III Wydział
Karny z dnia (...)
roku w sprawie
sygn. akt (...)/3”
nie jest opinia
biegłego.

Pismo (...) nie
spełnia bowiem
warunków
koniecznych
wymaganych od

opinii biegłego
w postępowaniu
karnym.
Zgodnie z art.
200 § 2
pkt 4 KPK
opinia powinna
zawierać co
najmniej: (1)
czas
przeprowadzonych
badań oraz (2)
konkretną datę
wydania.

Natomiast
według art. 200
§ 2 pkt 5
KPK w treści
opinii powinny
obligatoryjnie
znaleźć się: (3)
sprawozdanie z
przeprowadzonych
czynności i
sposobów oraz
(4) oparte na
nich wnioski.

Skoro pismo
(...) nie spełnia
wyżej podanych
bezwzględnie
obowiązujących
kryteriów
ustawowych, to
nie jest opinią
biegłego w
rozumieniu art.
200 KPK.

Jeżeli pismo
(...) nie ma
statusu opinii,
to jego treść
nie może być
wykorzystywana
do wykazania
w zaskarżonym
wyroku
rzekomej

sprzeczności
pomiędzy
treściami opinii
biegłych, która
miała
uzasadnić
zastosowanie
art. 5 § 2 KPK
(interpretacja
wątpliwości na
rzecz
oskarżonego) w
celu
uniewinnienia
R. K..

W treści pisma
(...) nie
przedstawiono
jakichkolwiek
wniosków, które
mogłyby
zaprzeczać
wynikom opinii
biegłej mgr E. H.
(k. 921 - 925
app, k. 139 - 141,
k. 161v - 162v),
bo w piśmie
(...) w ogóle nie
przystąpiono do
analizy
materiałów
źródłowych w
aktach sprawy, a
przede
wszystkim nie
zbadano
sprawozdań
finansowych,
których analiza
mogła
doprowadzić do
ustalenia stanu
upadłości
bilansowej „ A
(...)” sp. z o.o.”

3. „W
związku z wyżej

przedstawionymi
zarzutami
dotyczącymi
treści pisma
Prezesa Zarządu
(...) Sp. z o.o. z
(...) r.

(brak oznaczenia
daty dziennej, k.
199 - 202), na
zasadzie art. 447
§ 4 KPK:

a. zaskarżam w
całości
postanowienie
Sądu I instancji
z (...) (k. 204)
przyznające (...)
Sp. z o.o.
wynagrodzenie
w kwocie 1
912,31 zł tytułem
wydania opinii w
sprawie o sygn.
akt (...),

b. wnoszę o
uchylenie ww.
postanowienia w
całości.

Zgodnie z § 2a
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z 24.04.13 w
sprawie
określenia
stawek
wynagrodzenia
biegłych, taryf
zryczałtowanych
oraz sposobu
dokumentowania
wydatków
niezbędnych dla
wydania opinii
w postępowaniu
karnym (dalej

jako: R.) stawkę wynagrodzenia wylicza się za każdą rozpoczętą godzinę pracy biegłego, w zależności od stopnia złożoności problemu będącego przedmiotem opinii, nakładu pracy oraz warunków, w jakich opracowano opinie.

Również według art. 618f § 1 KPK warunkiem niezbędnym przysługiwania biegłemu wynagrodzenia jest wydanie opinii.

Skoro czynności Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. polegające na opracowaniu pisma (...) z (...) r. nie były sporządzeniem opinii, to Sąd I instancji nie powinien był zasądzać wyżej podanej kwoty wynagrodzenia.

Do akt sprawy nie złożono karty czasu pracy biegłego lub innego

równoważnego dokument, na podstawie którego Sąd I instancji mógłby zweryfikować ile czasu, na jakie konkretnie czynności i kiedy (konkretna data) przeznaczył sporządzający pismo (...) M. G. (por. k. 203 i n.).

Ponadto, w komparycji postanowienia Sądu I instancji z (...) (k. 204) wskazano całkowicie nieadekwatną dla przedmiotu pisma (...) podstawę prawną - § 7 ust. 1 R.. Przepis ten dotyczy wynagrodzenia za wykonana prace biegłych z dziedziny medycyny, w zakresie czynności opisanych w załączniku nr 1 do R.. W ww. postanowieniu powołano również nieobowiązujący od (...) § 2 R..

Postanowienie z (...) (k. 204) nie zostało wcześniej zaskarżone, bo

	<p>nie zostało doreczone pełnomocnikowi substydiarnego oskarżyciela posiłkowego T. B..V. Powoduje to, że spełnione są przesłanki objęcia tego postanowienia zakresem zaskarżenia niniejszej apelacji, przewidziane art. 447 § 4 KPK”.</p>		
<p>Zwięzle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>*****</p> <p>Rozpoznanie zarzutów apelacji co do winy de facto stało się bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 436 k.p.k. i zwalniało sąd odwoławczy z obowiązku szczegółowego ich roztrząsania, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.</p> <p>Zgodnie z art. 439 § 1</p>			

pkt 9 k.p.k., niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8-11. Taką okolicznością jest, zgodnie z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., brak skargi uprawnionego oskarżyciela. Wniesienie aktu oskarżenia w sprawie o czyn ścigany z oskarżenia publicznego przez pokrzywdzonego, pomimo że nie zachodzą warunki przewidziane w art. 55 § 1 k.p.k. powoduje, że zachodzi ujemna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela

(vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2013 roku w sprawie IV KK 42/13, publ. LEX nr 1292224; wyrok Sądu Najwyższego w sprawie III KK 6/14, publ. Prokuratura i Prawo - wkładka 2014/5/9).

Brak skargi uprawnionego oskarżyciela w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. wchodzi w grę tylko w toku sądowego stadium procesu i tylko w odniesieniu do takiej osoby, która swoją skargą zainicjowała postępowanie główne działając jako m.in. oskarżyciel prywatny, pomimo że nie była osobą do tego uprawnioną lub orzeczono o czynie nie zawartym w akcie oskarżenia. Chodzi zatem o dwa rodzaje przypadków - pierwszy, gdy osoba nie miała żadnej

legitymacji do wystąpienia z oskarżeniem (m.in. nie była pokrzywdzonym przestępstwem ściganym z oskarżenia prywatnego/subsydiarnego), drugi, gdy czyn przypisany jest nietożsamy z czynem zarzuconym (co oznacza, że orzeczono w przedmiocie przestępstwa, którego osądzenia w ogóle nie żądał oskarżyciel) (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2014 roku w sprawie II KK 73/14, publ. LEX nr 1460977).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy przypomnieć należy, iż postanowieniem z dnia (...) roku w sprawie(...) prokurator Prokuratury Rejonowej P. - (...) w P. ponownie umorzył śledztwo w sprawie m.in. niezgłoszenia

wniosku o
upadłość spółki
prawa
handlowego –
„ A (...)” Sp.
z o.o., pomimo
powstania
warunków
uzasadniających
według
przepisów,
złożenie takiego
wniosku, tj. o
czyn z art. 586
k.s.h., wobec
stwierdzenia
braku danych
dostatecznie
uzasadniających
podejrzanie
popelnienia
przestępstwa
(art. 17 § 1 pkt 1
k.p.k.).

W dniu (...) roku do Sądu Okręgowego w P. wpłynął subsydiarny akt oskarżenia, którym oskarżono m.in. R. K. o to, że: <<w okresie od (...) do chwili obecnej, w P., będąc członkiem zarządu spółki A plus W” sp. z o.o. (...): (...) od (...) pomimo powstania warunków uzasadniających według przepisów upadłość ww. Spółki (por. art. 21 ust. 1 i

2 PrUpadł), nie zgłosił wniosku o upadłość „ A (...)” sp. z o.o. (...)”>>, tj. o czyn z art. 586 k.s.h.

Przedmiotowy akt oskarżenia sporządzony i wniesiony - jak wskazano w skardze - przez pełnomocnika „pokrzywdzonego” - T. B..V. z siedzibą w D. w H. jako wierzyciela „ A (...)” Sp. z o.o., działającego w umorzonym śledztwie na prawach strony - został przez Sąd Okręgowy w P. przyjęty i skierowany do rozpoznania na rozprawie.

Wyrokiem z dnia (...) roku w sprawie o sygn. akt (...), Sąd Okręgowy w P. uniewinnił oskarżonego R. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu, a ponadto, na podstawie art. 640 § 1 i 2 k.p.k. i art. 632 pkt 1 k.p.k. kosztami postępowania w sprawie obciążył

oskarżyciela
posiłkowego
subsidiarnego
T. B..V. z
siedzibą w D.
w H. w kwocie
2.361,88 złotych,
z której to
kwoty jedynie
300 złotych
uiszczone
zostało poprzez
zapłatę
zryczałtowanej
wysokości
wydatków.

Punktem wyjścia
do dalszych
rozważań
powinna być
treść art. 55 §
1 k.p.k., zgodnie
z którym
pokrzywdzony
może w
warunkach
wskazanych w
tym przepisie
wnieść akt
oskarżenia do
sądu.

Uprawnienie to
pokrzywdzony
może realizować
w granicach,
w jakich w
postępowaniu
karnym
chronione są
jego
indywidualne
interesy, granice
te wyznacza zaś
w szczególności
przepis art. 49
k.p.k. Oznacza
to, że dana osoba
może wystąpić
z subsidiarnym

aktem
oskarżenia
wyłącznie w
zakresie czynów
bezpośrednio
naruszających
lub
zagrożających
dobrom
prawnym, które
jej przysługują
(tak wyrok SN z
7.04.2016 r., IV
KK 363/15, LEX
nr 2038978).
Pokrzywdzonym
jest bowiem
osoba fizyczna
lub prawna,
której dobro
prawne zostało
bezpośrednio
naruszone lub
zagrożone przez
przestępstwo
(art. 49 § 1
k.p.k.).
Pomiędzy
czynem i
naruszeniem
(zagrożeniem)
dobra prawnego
nie może być
więc żadnych
ogniw
pośrednich.
Wymóg
bezpośredniości
naruszenia
odróżnia przy
tym
karnoprosowe
pojęcie
pokrzywdzonego
od
cywilnoprawnego
pojęcia
poszkodowanego,

gdzie warunek ten nie istnieje.

O tym więc, czy dany podmiot korzysta ze statusu pokrzywdzonego, decyduje z jednej strony prawidłowe ustalenie ogólnego lub rodzajowego przedmiotu ochrony, z jednoczesnym uwzględnieniem indywidualnego przedmiotu ochrony analizowanej normy karnej (niezależnie czy chodzi o przedmiot główny, czy uboczny), z drugiej zaś - kryterium bezpośredniości naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego danej osoby (podmiotu). Innymi słowy, w relacji między czynem o konkretnych znamionach przestępstwa a naruszeniem lub zagrożeniem dobra danego podmiotu nie może być ogniw pośrednich, z czego wynika, że do kręgu

pokrzywdzonych
można zaliczyć
tylko ten
podmiot,
którego dobro
prawne zostało
działaniem
przestępnym
naruszone
wprost, a nie za
pośrednictwem
godzenia w inne
dobro (vide np.
postanowienie
SN z 25.03.2010
r., IV KK 316/09,
OSNwSK
2010/1/645 z
głosą P.
Pawlonki, LEX/
el. 2011).

Istotą
przestępstwa z
art. 586 k.s.h.
jest karalne
niezgłoszenie
wniosku o
upadłość spółki
handlowej w
sytuacji, gdy
spełnione
zostały warunki
uzasadniające
konieczność
dokonania tej
czynności.

Przepis ten
stanowi bowiem,
że podlega karze
w nim
przewidzianej,
kto będąc
członkiem
zarządu spółki
albo
likwidatorem,
nie zgłasza
wniosku o
upadłość spółki

pomimo
powstania
warunków
uzasadniających
według
przepisów
upadłość spółki.
Taka
konstrukcja
sprawia, że
rodzajowym
przedmiotem
ochrony jest w
przypadku tego
przestępstwa
szeroko
rozumiany obrót
gospodarczy, a
w zwłaszcza
zasady jego
prawidłowego
funkcjonowania
z punktu
widzenia
szczególnych
podmiotów
będących
uczestnikami
tego obrotu,
jakimi są spółki
handlowe (tak
R. Zawłocki,
Przestępstwa
przeciwko
przedsiębiorcom,
Warszawa 2003,
s. 50).
Natomiast
szczególnymi
dobrami
prawnymi
chronionymi na
gruncie art. 586
k.s.h. są przede
wszystkim
interesy
wierzycieli
spółek
handlowych,
wyrażające się

w zachowaniu
możliwości
zaspokojenia ich
roszczeń w
postępowaniu
upadłościowym
(tak O. Górniok,
Prawo karne
gospodarcze.
Komentarz, s.
137). Zasadniczą
bowiem funkcją
postępowania
upadłościowego
jest zapewnienie
wierzycielom
upadłego
podmiotu w
najwyższym
stopniu
możliwości
zaspokojenia się
z jego majątku
(vide J.S. P.,
Upadłość i jej
podstawy, s.
17). Przepis
ten przydaje
także ochronę
prawnokarną
interesom
spółek
handlowych oraz
ich wspólników
(akcjonariuszy).
Chodzi o
ograniczenie
ponoszonych
bez
ekonomicznego
uzasadnienia
strat w związku
z pogarszającą
się sytuacją
finansową spółki
(tak Z. K.,
Problemy
ochrony, s.
118-119).
Wskazać jednak

należy, że krąg
pokrzywdzonych
podmiotów
każdorazowo
jest ograniczony
zespołem
znamion czynu
będącego
przedmiotem
postępowania
oraz czynów
współukaranych
(tzw. materialna
definicja
pokrzywdzonego
przyjęta w
judykaturze za
uchwałą SN
z 15.09.1999
r., I KZP
26/99, OSNKW
1999/11–12, poz.
69; vide także
uchwała SN
z 21.10.2003
r., I KZP
29/03, OSNKW
2003/11–12,
poz. 94, oraz
postanowienie
SN z 1.04.2005
r., IV KK
42/05, OSNKW
2005/7–8, poz.
66). Nie jest
zatem
pokrzywdzonym
ten, czyje dobro
prawem
chronione
zostało
wprawdzie
zagrożone lub
naruszone przez
czyn
(pośrednio),
który jest
przestępstwem,
ale jego ochrona
nie należy do

jego ustawowych znamion.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie sposób uznać, że wierzycielowi zarządzanej przez oskarżonego R. K. Spółki A plus W” sp. z o.o. – działającemu poprzez pełnomocnika - w charakterze oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego, tj. spółce prawa h. T. B..V. – przysługiwał status pokrzywdzonego w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k. Z realizacją znamienia czynnościowego opisanego w art. 586 k.s.h. mamy wszak do czynienia zarówno w sytuacji, gdy w ogóle nie zgłoszono wniosku o upadłość spółki handlowej, jak i wówczas, gdy zrobiono to już po upływie przewidzianego dla dokonania tej czynności terminu. Zatem

realizacja
znamion czynu
zabronionego
nie jest
uzależniona od
wystąpienia
jakichkolwiek
negatywnych
konsekwencji
(np. powstania
szkody bądź
niebezpieczeństwa
jej zaistnienia)
dla interesów
spółki, jej
udziałowców
bądź wierzycieli
(np. w postaci
udaremnienia
lub uszczuplenia
zaspokojenia ich
należności)
wynikających z
niedopełnienia
obowiązku
złożenia
wniosku o
upadłość spółki
handlowej w
ustawowo
zakreślonym
terminie (vide J.
Raglewski [w:]
Kodeks spółek
handlowych.
Komentarz do
przepisów
karnych, LEX/
el. 2008, art.
586.; wyrok SA
w Warszawie z
1.07.2016 r., II
AKa 97/16, LEX
nr 2171296).

Wynika z tego,
że występki, o
jakim mowa w
art. 586 k.s.h.
jest

przestępstwem formalnym – bezskutkowym, zaliczanym do kategorii tzw. abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo.

O ile następstwo określonego w tymże przepisie zaniechania ma miejsce, możliwe i zarazem konieczne jest kwalifikowanie tego typu zachowania dodatkowo np. jako udaremnienie lub uszczuplenie zaspokojenie jej wierzycieli (art. 300 § 1 k.k.), faworyzowanie wierzyciela (art. 302 § 1 k.k.), przekupstwo wierzyciela (art. 302 § 2 k.k.), sprzedajność wierzyciela (art. 302 § 3 k.k.), oszustwo (art. 286 § 1 k.k.) lub wyrządzenie szkody w obrocie gospodarczym (art. 296 k.k.). Wtedy i tylko wtedy sprawca swoim zachowaniem bezpośrednio (a nie abstrakcyjnie, w sposób pośredni, nieokreślony

wprost
znamionami
rozważanego
typu czynu)
narusza lub
zagroza
konkretnemu
dobru
prawnemu
określonego
podmiotu. W
takim jednak
przypadku
zastosowanie
znaleźć musi
instytucja zbiegu
rzeczywistego
lub pomijalnego
albo
kumulatywnego
zbiegu
przepisów, z
którym in
concreto nie
mamy do
czynienia. Samo
bowiem
zachowanie
polegające na
braku
wymaganej
przez prawo
reakcji w
zarządzaniu
spółką nie może
być jednocześnie
utożsamiane z
„bezpośrednim”
naruszeniem
interesu
wierzyciela
danej spółki.

W konsekwencji
nie sposób
uznać, że
oskarżyciel
posiłkowy
subsydiarny
pozostawał

pokrzywdzonym
przestępstwem
zarzucanym
oskarżonemu
ponieważ nie
zachodziła
bezpośredniość
naruszenia
dobra prawnego
wierzyciela
zarządzanej
formalnie przez
R. K. Spółki A
plus W” - nigdy
nie spełniał
on wymogu
pokrzywdzonego
z art. 49 § 1 k.p.k.
Nie oznacza to
jednak, iż nie
może on być
poszkodowanym
w rozumieniu
przepisów prawa
cywilnego, gdzie
nie wymaga się
bezpośredniości
naruszenia
wywołującego
szkodę, a jedynie
związku
przyczynowego
między
działaniem
zabronionym
(przestępnym) a
szkodą
wyrządzoną
określonej
osobie. Bycie
poszkodowanym
w ujęciu
cywilnoprawnym
nie oznacza
jednak nabycia
statusu
pokrzywdzonego
w rozumieniu
karnoprosocowym,
gdyż dla tego

ostatniego cały
czas niezbędna
jest
bezpośredniość
naruszenia
danego dobra
(vide
postanowienie
SN z 20.10.2011
r., IV KK 129/11,
OSNKW 2011
r., z. 12, poz.
108; wyrok SA
we Wrocławiu z
29.05.2014 r., II
AKa 135/14, LEX
nr 1506320).

W tym stanie
rzeczy Spółka
(...).V. jako
wierzyciel
Spółki A plus
W” sp. z
o.o., nie była
uprawniona (nie
miała
legitymacji
procesowej) do
skierowania
subsidiarnego
aktu oskarżenia,
o jakim mowa w
art. 55 § 1 k.p.k.
przeciwko R. K.,
gdyż zarzuciła
mu popełnienie
przestępstwa z
art. 586 k.s.h.,
którym nie była
pokrzywdzona w
rozumieniu art.
49 § 1 k.p.k.
(nie spełniała
wymogu
bezpośredniości
pokrzywdzenia)
i dlatego akt
oskarżenia (w
powyższym

zakresie) nie stanowił skargi uprawnionego oskarżyciela w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. (vide: wyroki SA we Wrocławiu: z 29.05.2014 r., II AKa 135/14, LEX nr 1506320; z 27.09.2012 r., II AKa 203/12, LEX nr 1220367; wyrok SA w Katowicach z 22.10.2015 r., II AKa 310/15, LEX nr 1997940).

De facto apelacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego w tym zakresie nie była dopuszczalna jako wniesiona przez osobę nieuprawnioną, ponieważ jednak zawierała także zarzuty co do zawartego w wyroku rozstrzygnięcia o kosztach, gdzie skarżącemu przysługiwał gravamen (art. 425 § 3 k.p.k.), sąd odwoławczy zdecydował się ją rozpoznać na zasadach ogólnych.

Instytucja
gravamen może
być oceniana
pod kątem nie
tylko całości
środka
odwoławczego,
lecz także
poszczególnych
podnoszonych w
nim zarzutów
(postanowienie
SN z 19.05.2011
r., I KZP
2/11, OSNKW
2011/6, poz.
47). Nie można
zatem odmówić
przyjęcia lub
pozostawić bez
rozpoznania
apelację w
części, np. co
do określonego
zarzutu
odwoławczego
(vide D. Świecki
[w:] B.
Augustyniak, K.
Eichstaedt, M.
Kurowski, D.
Świecki, Kodeks
postępowania
karnego. Tom
II. Komentarz
aktualizowany,
LEX/el. 2023,
art. 433).

Zarzut dot.
rozstrzygnięcia o
kosztach
postępowania
pierwszoinstancyjnego,
zawartego w
punkcie 2.
zaskarżonego
wyroku, Sąd

Apelacyjny uznał za skuteczny - bynajmniej nie z powodów w nim wyeksplikowanych.

Bezspornym jest, że Sąd Okręgowy obciążył oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego wydatkami Skarbu Państwa, formalnie na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 640 § 1 i 2 k.p.k., w kwocie 2.361,88 złotych, „z której to kwoty jedynie 300 złotych uiszczone zostało poprzez zapłatę zryczałtowanej wysokości wydatków”.

W tym miejscu przypomnieć trzeba, iż zgodnie z treścią art. 640 § 2 k.p.k. sąd nie może zasądzić od oskarżyciela posiłkowego (subsidiarnego) zwrotu wydatków, o których mowa w art. 618 k.p.k., w wysokości przekraczającej kwotę zryczałtowanej równowartości

wydatków określonej na podstawie art. 621 § 2 k.p.k. Tymczasem oskarżyciel subsydiarny przy wnoszeniu subsydiarnego aktu oskarżenia uiścił na rzecz Skarbu Państwa opłatę, tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków w sprawie z oskarżenia prywatnego (tu: subsydiarnego) w kwocie 300 zł, przy czym ryczałt ten, w myśl z art. 621 § 1 k.p.k., nie obejmuje jedynie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz kosztów z tytułu ogłoszeń w prasie, radiu i telewizji.

Nie było zatem podstaw do obciążenia oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego rzeczywiście w sprawie poniesionymi przez Skarb Państwa wydatkami z tytułu kosztów opinii biegłych,

doreczeń czy danych o karalności w wysokości przekraczającej kwotę 300 zł.		
Wnioski o		
<p>1. „zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zmianę:</p> <p>a. punktu I. zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmienne co do istoty sprawy poprzez uznanie oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu z art. 586 KSH, tj. że w okresie od (...) r. do chwili obecnej, w P., będąc członkiem Zarządu Spółki A plus W” sp. z o.o., KRS (...), od (...) r. pomimo powstania warunków uzasadniających według przepisów upadłość ww. Spółki (por. art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z(...)Prawo upadłościowe) nie zgłosił</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wniosku o
upadłość „ A
(...)” sp. z o.o.
(...),

b. punktu II.
zaskarżonego
wyroku poprzez
odstąpienie od
obciążenia
subsydiarnego
oskarżyciela
posiłkowego T.
B..V. kosztami
postępowania i
obciążenie tymi
kosztami
oskarżonego - na
zasadzie art. 628
pkt 1 KPK w zw.
z art. 640 § 1
KPK.”

2. .”W
przypadku,
gdyby Sąd uznał,
że ustalenia:

- opinii mgr
E. H. z
(...) (k. 921
- 925 akt
postępowania
przygotowawczego;
dalej jako:
app)

- na podstawie
postanowienia
Prokuratora
z(...) (k. 919 - 920
app),

- opinii
uzupełniającej
ustnej mgr
E. H.

na rozprawie w
dniu (...) (k.
139 - 141) -

na podstawie postanowienia Sądu z (...) (k. 133, punkt 2.),

- opinii uzupełniającej ustnej mgr E. H. na rozprawie w dniu 17.02.21 (k. 161v - 162v) - na podstawie postanowienia Sądu z(...) (k. 133, punkt 2.).

są niewystarczającą podstawą do zmiany zaskarżonego wyroku co do winy oskarżonego, wnoszę o przeprowadzenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z opinii innego biegłego z uwzględnieniem dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym zwłaszcza załączonych do pisma z (...) (k. 143 i n.) wydruków fotokopii:

a. kart akt KRS 121368 od 696 do 697, tj. części Sprawozdania

finansowego
Spółki za (...) r.
(k. 146 - 147),

b. kart akt od
997 do (...) r.
akt Prokuratury
Rejonowej P. -
(...) w P. (...) tj.
pisma (...) Sp. z
o.o. z (...) wraz
z załącznikami
(k. 148 - 152),
w tym wniosku
o wszczęcie
egzekucji oraz z
uwzględnieniem
okoliczności, że
w okresie
pomiędzy(...)a
(...) ww. Spółka
nie złożyła
żadnego
sprawozdania
finansowego a
brakujące
sprawozdania za
lata(...) zostały
złożone w dniu
(...) (por. wyciąg
z (...) r.
odpowiadającej
odpisowi
pełnemu z
Rejestru
przedsiębiorców
KRS (...) -
w załączeniu do
pisma z (...), k.
214 - 215)

na okoliczności,
czy:

- „A (...)” Sp.
z o.o. była
niewypłacalna
w okresie
objęcia
przez R.

K. funkcji
Prezesa
Zarządu, tj.
w dniu (...),

- stan niewypłacalności ww. spółki utrzymuje się do chwili obecnej,
- w bilansie spółki wystąpił tzw. „ujemny kapitał własny” równoważny stanowi upadłości bilansowej, jako bezwzględnej podstawie do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości”.

3. „Wnoszę o wyznaczenie do sporządzenia opinii, o której mowa w punkcie poprzedzającym innego biegłego z listy stałych biegłych sądowych Sądu Okręgowego w P., z uwzględnieniem specjalizacji: (...) ekonomiczne”,
podgrupa:

<p><<Analiza ekonomiczna>>”.</p> <p>4. „Wnoszę o obciążenie oskarżonego kosztami postępowania apelacyjnego - na zasadzie art. 628 pkt 1 KPK w z art. 640 § 1 k.p.k.;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Powody uznania wniosków apelacji za niezasadne lub częściowo zasadne wynikają ze stanowiska sądu odwoławczego w przedmiocie zarzutów - przedstawionego w odpowiednich sekcjach formularza uzasadnienia.</p> <p>W tym miejscu należy jedynie zaakcentować, że zgodnie z regułą ne peius, wyrażoną w art. 454 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego,</p>	

który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie. Zatem, nawet uznając zasadność zarzutów apelacyjnych, przemawiających za wydaniem wyroku skazującego, sąd odwoławczy mógłby jedynie uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, czemu na przeszkodzie in concreto stały ograniczenia wynikające z treści art. 439 § 2 k.p.k.

W takim układzie procesowym odnoszenie się do wniosków ewentualnych apelacji (vide pkt 7-8 petitum apelacji) było bezprzedmiotowe.

4.

OKOŁICZNOŚCI

**PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Brak skargi
uprawnionego
oskarżyciela w
rozumieniu art.
439 § 1 pkt 9
k.p.k. w zw. z art.
17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Zwiążle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

Zgodnie z
unormowaniem
art. 433 § 1 k.p.k.
sąd odwoławczy
rozpoznaje
sprawę w
granicach
zaskarżenia, a
jeżeli w środku
odwoławczym
zostały
wskazane
zarzuty stawiane
rozstrzygnięciu -
również w
granicach
podniesionych
zarzutów,
uwzględniając
treść art. 447 §
1-3, a w zakresie
szerszym w
wypadkach
wskazanych w
art. 435, art. 439
§ 1, art. 440 i art.
455.

Bezwzględne
przyczyny
odwoławcze (art.

439 § 1 k.p.k.)
Sąd Apelacyjny
zobowiązany był
uwzględnić z
urzędu -
szczegółowe
wywody w tej
kwestii zawarto
w rozważaniach
zawartych w
innych sekcjach
formularza, co
czyniło zbędnym
ponowne ich
w tym miejscu
przyciążanie.

5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji

Przedmiot
utrzymania w
mocy

0.1Orzeczenie
co do winy.

Zwięźle o
powodach
utrzymania w
mocy

W myśl art.
439 § 2
k.p.k. uchylenie
orzeczenia
jedynie z
powodów

określonych w §
1 pkt 9-11 k.p.k.
może nastąpić
tylko na korzyść
oskarżonego.

W orzecznictwie
Sądu
Najwyższego
stwierdzono, że
jeżeli sąd
odwoławczy ma
do czynienia z
apelacją
wniesioną na
niekorzyść
oskarżonego
przeciwko
uniewinniającemu
go wyrokowi,
to określony w
art. 439 §
2 k.p.k. zakaz
uchylenia tego
wyroku wchodzi
w grę, jeżeli
sąd odwoławczy
stwierdził
nietrafność
zarzutów
apelacji. Dopiero
w takiej sytuacji
zaktualizowałby
się „jedyne”
powód uchylenia
zaskarżonego
wyroku w
postaci
bezwzględnej
przyczyny
odwoławczej
(postanowienie
SN z 23.01.2018
r., III KZ
67/17, LEX nr
2428759;
podobnie w
wyroku z
9.09.2021 r.,
V KK 341/20,

V KK 341/20).
Przy zbiegu
względnych
przyczyn
odwoławczych z
art. 438 k.p.k.
wymienionych w
apelacji i
bezwzględnych
przyczyn
odwoławczych z
art. 439 § 1
pkt 9–11 k.p.k.
(podniesionych
w apelacji jako
zarzut
alternatywny lub
stwierdzonych z
urzędu)
ograniczenie z
art. 439 §
2 nie stoi
na przeszkodzie
rozpoznanu
apelacji
wniesionej na
niekorzyść
oskarżonego od
wyroku
uniewinniającego.

Jak słusznie
podkreśla się
w literaturze,
jeżeli zaś sąd
odwoławczy
stwierdził
zaistnienie
uchybień z
art. 438 k.p.k.
i jednocześnie
także
bezwzględną
przyczynę
odwoławczą z
art. 439 § 1 pkt
9–11, to dalsze
postąpienie
zależy od
charakteru tych

ostatnich
przyczyn. Gdy
jest to
uchylenie z art.
439 § 1 pkt
9 k.p.k., to
sąd odwoławczy,
stwierdzając
konieczność
uchylenia
wyroku i
przekazania
sprawy do
ponownego
rozpoznania na
podstawie art.
438 k.p.k., nie
może wydać
tego rodzaju
orzeczenia
następczego z
uwagi na
istnienie
ujemnej
przesłanki
procesowej z art.
17 § 1 pkt 5,
6 i 8–11 k.p.k.
Wobec tego sąd
ten powinien
uchylić wyrok
uniewinniający i
na podstawie
art. 17 § 1
k.p.k. umorzyć
postępowanie.
Wydaniu takiego
rozstrzygnięcia
nie stoi na
przeszkodzie art.
439 § 2 k.p.k.,
gdyż uchylenie
wyroku
uniewinniającego
na niekorzyść
oskarżonego nie
nastąpiło
jedynie na
podstawie art.
439 § 1 pkt

9 k.p.k., tylko na podstawie art. 438 k.p.k., jednak dalszemu rozpoznaniu sprawy sprzeciwia się ujemna przesłanka procesowa (D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023, art. 439).

Bezspornym jest, że wywiedziona w sprawie apelacja zarzucała zaskarżonemu wyrokowi uniewinniającemu wyłącznie względne przesłanki odwoławcze, to jednak rozpoznanie ich było bezprzedmiotowe.

Jakkolwiek zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym,

to tylko pod warunkiem, że ustawa nie stanowi inaczej. Sytuacja taka została wprost przewidziana w art. 436 k.p.k., wedle którego sąd może ograniczyć rozpoznanie środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień, podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Przypomnieć też trzeba, że z art. 433 § 1 w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. wynika, że w wypadku zaskarżenia orzeczenia przez oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika granice kontroli odwoławczej są

wyznaczane
przez zarzuty
odwoławcze.

Bezspornym
jest, że zarzuty
podniesione w
apelacji
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego
subsydiarnego
skoncentrowane
były na stronie
przedmiotowej
czynu
zarzuconego
oskarżonemu z
art. 586 k.s.h.
Tymczasem do
przyjęcia, że
w rozpatrywanej
sprawie istniały
podstawy do
skazania
oskarżonego
należałoby
wykazać, że nie
tylko zachodziły
materialne
podstawy do
złożenia
wniosku o
ogłoszenie
upadłości spółki
A plus W”,
w myśl Prawa
upadłościowego,
ale i tego, że
oskarżony jako
Prezes Zarządu
rzeczonyj spółki
umyślnie
zaniechał tego
obowiązku.

Strona
przedmiotowa
czynu
określonego w

art. 586 k.s.h.
polega jedynie
na zaniechaniu
podjęcia
czynności –
niezgłoszeniu
wniosku o
ogłoszenie
upadłości,
pomimo
powstania
warunków
uzasadniających
upadłość spółki
według
właściwych
przepisów.
Zaniechaniu
towarzyszyć
musi przy tym
zamiar
bezpośredni lub
ewentualny. Dla
jego przypisania
niezbędne jest
nie tylko
ustalenie stanu
uzasadniającego
zgłoszenie
upadłości, lecz
także ustalenie
świadomości
sprawcy co do
wystąpienia tego
stanu.
Przedmiotem
świadomości i
woli sprawcy
musi być objęte
zarówno to, że
jest podmiotem,
na którym ciąży
obowiązek
złożenia takiego
wniosku oraz
zaktualizowania
się okoliczności
zobowiązujących
do jego złożenia.
Ustalenia w tym

zakresie należy dokonywać na określony moment czasowy. Element woluntatywny dolus directus sprowadza się do chęci popełnienia czynu zabronionego opisanego w art. 586 k.s.h. Z kolei w ramach konstrukcji strony woluntatywnej dolus eventualis sprawca musi uświadamiać sobie wysoki stopień prawdopodobieństwa zaistnienia przesłanek zobowiązujących go do złożenia wniosku o upadłość spółki oraz nie podejmować czynności mających temu przeciwdziałać (J. Raglewski [w:] Kodeks spółek handlowych. Komentarz do przepisów karnych, LEX/el. 2008, art. 586).

Sąd Okręgowy nie poczynił żadnych ustaleń odnośnie strony

podmiotowej
zarzuczonego
oskarżonemu
czynu, zaś
skarżący nie
podniósł
żadnych
zarzutów w tym
zakresie, w
szczególności co
do błędów braków
wynikających
czy to z
niepełności
przeprowadzonego
w sprawie
postępowania
dowodowego,
czy też
dowolności ocen
albo błędów
wnioskowania
przy prawidłowo
zgromadzonym i
ocenionym
materiale
dowodowym.
Jakkolwiek więc
nawet nie
odmawiając
zarzutom
skarżącego
zasadności
odnośnie
zaistnienia stanu
trwałej utraty
zdolności do
wykonywania
wymagalnych
zobowiązań
pieniężnych
spółki A plus W”
– powstałych w
czasie pełnienia
funkcji Prezesa
Zarządu przez
W. A. - choćby w
okresach
bezskuteczności
egzekucji

prowadzonych przez wierzycieli ww. spółki, w tym przez spółkę Usługi (...) sp. z o.o., a także T. B.V., przypadających po 27 maja (...) roku, czyli w czasie pełnienia funkcji Prezesa Zarządu spółki „ A (...)” formalnie przez oskarżonego R. K. (vide k. 510-514, 998-1001 akt PR P. (...) w P. (...)) – do stwierdzenia czego bynajmniej nie są wymagane wiadomości specjalne i dokumentacja finansowo-księgową dłużnej spółki – to względ na powyższe nie byłby równoznaczny z możliwością uchylecia wyroku uniewinniającego.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w uchwale SN (7) z 20.09.2018 r., I KZP 10/18 (OSNK 2018/11, poz. 73), możliwość uchylecia

wyroku
uniewinniającego
albo
umarzającego
postępowanie
karne i
przekazania
sprawy do
ponownego
rozpoznania
związana z
regulą ne peius,
określoną w art.
454 § 1 k.p.k.
(art. 437 § 2
zdanie drugie),
zachodzi dopiero
wtedy, gdy sąd
odwoławczy – w
wyniku
usunięcia
stwierdzonych
uchybień
stanowiących
jedną z podstaw
odwoławczych
określonych w
art. 438 pkt
1–3 (czyli np.
po uzupełnieniu
postępowania
dowodowego,
dokonaniu
prawidłowej
oceny dowodów,
poczynieniu
prawidłowych
ustaleń
faktycznych) –
stwierdza, że
zachodzą
podstawy do
wydania wyroku
skazującego,
czemu stoi na
przeszkodzie
zakaz określony
w art. 454 §
1 k.p.k. Sama
tylko możliwość

wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły ne peius określonej w art. 454 § 1 k.p.k. (podobnie postanowienie SN z 11.04.2018 r., IV KS 7/18, LEX nr 2499850), który to pogląd w realiach rozpatrywanego przypadku sąd odwoławczy w pełni podziela. Naturalnie z tym zastrzeżeniem, że w grę wchodziło jedynie uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, a nie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, przez wzgląd na ujemną przesłankę procesową (art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.).

W tych okolicznościach pozostawała bezwzględna

<p>przesłanka odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., jako jedyna przyczyna uchylecia wyroku uniewinniającego, czemu na przeszkodzie stała treść art. 439 § 2 k.p.k.</p> <p>Z tych powodów Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok uniewinniający oskarżonego od popełnienia zarzuczonego mu czynu.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>o.o.1Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2. w ten sposób, że obciążył oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego zryczałtowaną równowartością wydatków w kwocie już</p>		

uiszczonych 300 zł.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Powody tej zmiany wynikają z obrazu przez Sąd Okręgowy przepisów art. 640 § 2 k.p.k. o czym była mowa szczegółowo powyżej.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
	*****	# art. 439 k.p.k.	*****
Zwięźle o powodach uchylenia			
*****	*****		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiąże powodach uchylenia	o		

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		

		# art. 434 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	*****	*****
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III. IV.	<p>Ponieważ apelacja nie była zasadna w całości, kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 636 § 3 k.p.k. w zw. z art. 640 § 1 k.p.k. obciążył oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego - T. B..V. z siedzibą w D. w K. N., a mianowicie:</p> <p>- kosztami sądowymi - w zakresie dotychczas przez niego poniesionym</p>	

(wydatki Skarbu Państwa, ustalone na podstawie art. 618 k.p.k. z tytułu doręczeń oraz uzyskania informacji z K. wchodziły w skład opłaty uiszczonej przez oskarżyciela posiłkowego, subsydiarnego, tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków w sprawie z oskarżenia prywatnego [tu: z oskarżenia subsydiarnego] w kwocie 300 zł, stąd zbędnym było określanie ich wysokości - raz uiszczony ryczał obejmuje ww. wydatki wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa tak w pierwszej, jak i drugiej instancji), a nadto, na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych [Dz.U.2023.123 t.j.] wymierzył mu opłatę za

II instancję w kwocie 240 zł;

- uzasadnionymi wydatkami oskarżonego z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym w kwocie 1.200 zł, zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 5, § 15 ust. 1 i 3, § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych [Dz.U.2018.265 t.j.], mając na uwadze jeden termin rozprawy apelacyjnej z udziałem obrońcy oraz standardowy nakład pracy.

7. **PODPIS**

P. G. H. K.I. P.